

Покатерихме се ние южно отъ Варна по Стара-планина, (която тукъ се раздѣля на три разлѣти вериги, които сж тъй гжсто залесени, че едвамъ виждахме небето надъ главитѣ си) и скоро настрѣхнахме: брехъ, тукъ нѣмало българи! Все турски села! А по онова време ние, турцитѣ и българитѣ, се гледахме все още, като куче съ котка... И не смѣхме сега да се отбиемъ въ никое село, за да преспимъ: ношувахме въ горитѣ!... А имало много комари тукъ! И тихо бѣше въ девственитѣ лесове... Страшна тишина, изъ която само сегисъ-тогизъ ще бухне бухалъ... У-у, то не било лесно да се пжтува така — урбелишки по свѣта!

Но нѣмаше що: тръгнали бѣхме! Нали ще е срамота да се върнемъ, като изплашени питомни зайчета?

Подпухнаха лицата и ржцетѣ (ни: хапять проклетитѣ горски комари презъ нощитѣ! А колко гвоздеи ковахме, какъ ни тракаха зжбитѣ — било отъ нощния студъ, било отъ неволенъ страхъ...

2. Южни простори.

Но картината, която се разкри предъ очитѣ ни на третия день заранѣта, не бѣше действителность, а сънь, чуденъ сънь! Презъ цѣли две денонощия ние бѣхме вървѣли изъ тъмни лесове; по едно време се чувствувахме вече като затворници, и на край закопнѣхме да видимъ хоризонтъ, да видимъ поле. Бѣхме [спали при вжгляри — македонци по северния склонъ на последната (южната) верига на Стара-планина. И потеглихме по изгрѣвъ слънце. А на билото горе изведнажъ се видѣхме вънъ отъ лесовѣтъ и то — предъ единъ просторъ толкова мно-